

DÜNYA ÇAPINDA 1 NUMARALI ÇOKSATAN

PARÇALANMIŞ

AHENK

SARAYI

VALKYRIE DÖNGÜSÜ: 1. KISIM

DE
X

SARAH J. MAAS

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Cam Şato Serisi

Suikastçinin Hançeri
Cam Şato
Karanlık Taç
Ateşin Vârisi
Gölgeler Kraliçesi
Fırtınalar İmparatorluğu
Şafak Kulesi
Kül Krallığı

Dikenler ve Güller Sarayı Serisi

Dikenler ve Güller Sarayı
Sis ve Öfke Sarayı
Kanatlar ve Küller Sarayı
Buz ve Yıldızıışı Sarayı
Gümüş Alevler Sarayı

Hilal Şehir serisi

Toprak ve Kan Hanesi
Gökyüzü ve Nefes Hanesi
Alev ve Gölge Hanesi

PARÇALANMIŞ AHENK SARAYI

Orijinal adı: *A Court of Splintered Harmony*

© 2026, Sarah J. Maas

Yazan: Sarah J. Maas

Çeviren: Seyhan Dönmez

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2026 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitabın yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Bloomsbury Publishing Plc.'den alınmıştır.

Sert kapak 1. baskı / Kasım 2026 / ISBN 978-625-5572-59-2

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Patti Ratchford

Kapak illüstrasyonu: Happypets

Harita illüstrasyonu: Virginia Allyn

Kapak uygulama ve Grafik uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

PARÇALANMIŞ AHENK SARAYI

VALKYRIE DÖNGÜSÜ: 1. KISIM

SARAH J. MAAS

Çeviren: Seyhan Dönmez

*Josh, Taran, Sloane ve Annie ve Scarlet'e,
Sizi seviyorum.
Maura Wogan'a,
Bu dünyayı bana yeniden kazandırdığın için
teşekkür ederim.*

DEX
KOPYA

PERİ TOPRAKLARI

Prithian

KUZEY

ILYRIA DAĞLARI

ZINDAN

RAMEL

ILYRIA BOZKIRLARI

RUZGARKIRAN

SANGRAH

KABUSLAR SARAYI

PALAS

GÜN SARAYI

SAFAK SARAYI

ORTA

DOKUMACININ DUKKANI

KIŞ SARAYI

YAZ SARAYI

ADRIATA

BAHAR SARAYI

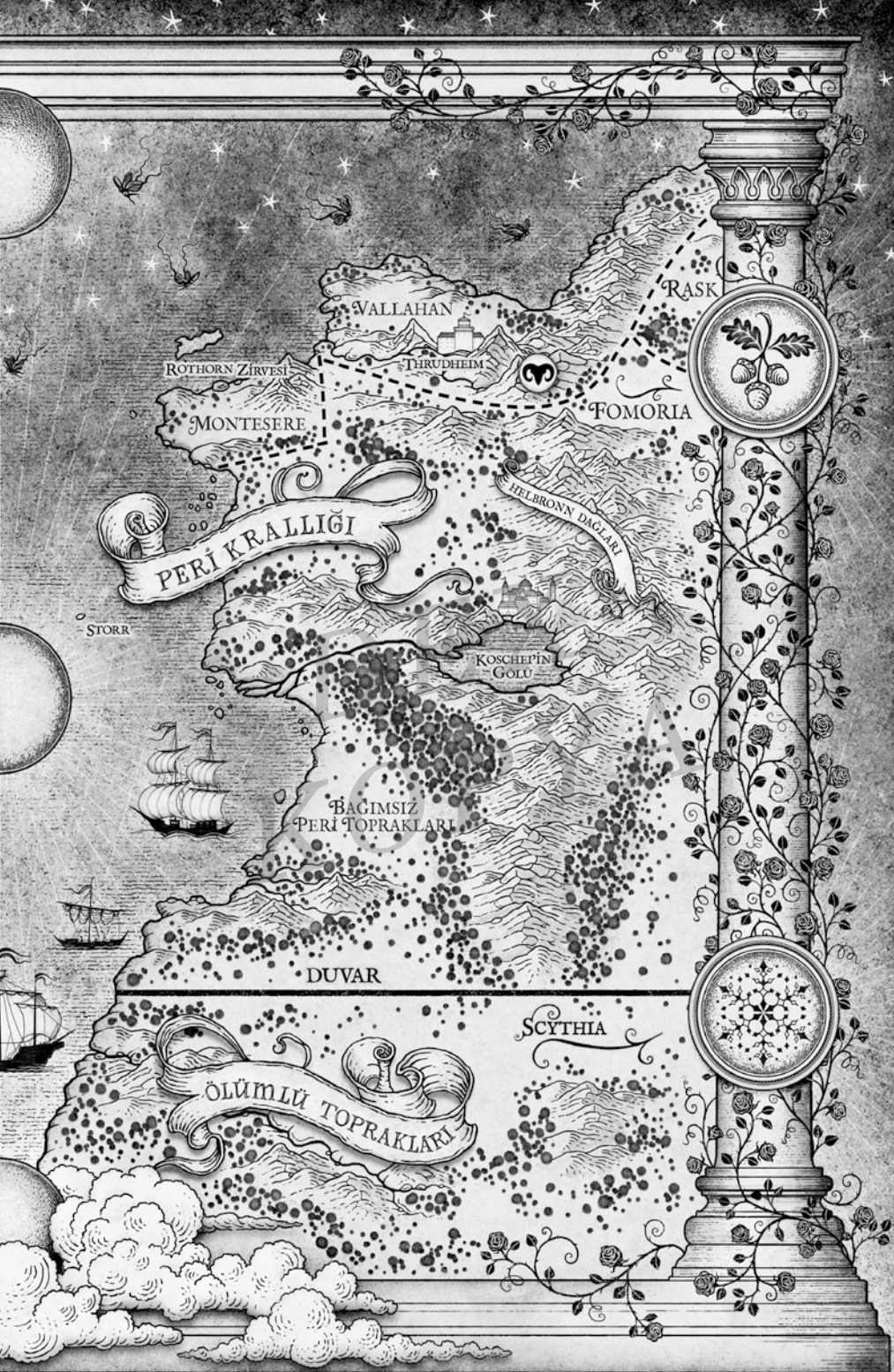
DUVAR

FEYRE'NİN KÖYÜ

ÖLÜMLÜ TOPRAKLARI

HYBERN

Sevgili okur,

Dikenler ve Güller Sarayı'nın bu bölümünü yazmaya başladığımda bunun tek cilde sığdırılamayacak bir hikâye olduğunu kısa sürede anladım. Üçleme de olamazdı, en azından geleneksel tarzda yapılandırılarak basılmış bir üçleme olmamalıydı. Kalbimden geçen şey, baskı parametrelerine pek de uygun olmayan uzun soluklu bir hikâyeydi... başka bir şekilde anlatılması *şart olan* bir macera.

Kitap basmanın bazı kuralları vardır. Matbaalar sayfaların dağılmaması için kitap uzunluğuna sınırlama getirir. Ama sırf kitabı bir arada tutan yapıştırıcının dayanacağından ya da kitabın kitapçı raflarına sığabileceğinden emin olmak için bu karakterlerin yolculuğundaki önemli bölümleri çıkarmak istemedim.

Ben de bu projeyi sizlere sunabilmek için farklı bir yaklaşım belirledim. Böylece ben hikâyeyi gerektiği gibi anlatabileceğim, siz okurlar da güzelim basılı kitapları alabileceksiniz.

Bu kitap –I. Kısım– bu uzun hikâyenin sadece başlangıcı, benim istediğim ve karakterlerin gerektirdiği şekilde yazıldı. Bir roman da değil, bir “Birinci Kitap” da. Sadece çok, çok uzun bir kitabın *bir kısmı*.

Yakında II. ve III. Kısım'da (tek ciltte toplanmış halde) sizlerle buluşacak, IV. Kısım da bu hikâyenin son parçası olacak. Böylece bu dört kısım birlikte tek bir hikâye oluşturacak... I. Kısım'dan IV'e kadar *tek* solukta okunacak tek bir hikâye. Karakterlerin yolculukları ve bu sayfalardaki olayların gelişme hızı da bu yaklaşıma uygun olarak ilerliyor.

Bunun yanı sıra, elinizdeki kitabın en sonunda bu seriye ait, daha önce ayrı ayrı özel edisyonlarda basılmış üç "bonus" sahne bulacaksınız. Bu sahneleri hep asıl hikâyenin parçaları olarak düşündüm ve onları yazarken de bu yaklaşımı benimsedim, bu sahnelerde geçen olayları uzun kitaplarıma da dahil ettim. Nerede yaşadıkları ya da hangi edisyonu satın aldıkları fark etmeksizin tüm okuyucularımın bu sahnelere erişebilmesini yıllardır istiyordum, bu kitap vesilesiyle aradığım fırsatı bulmuş oldum. (I. Kısım'a başlamadan önce Azriel'in sahnesini okumanızı öneririm.)

Umarım bu macerayı okurken benim kitabı yazarken aldığım kadar keyif alırsınız.

ÖNSÖZ

B abasının sislerle kaplı kalesinin mahzeninde hücre denilebilecek kadar küçük bir oda vardı.

Odası –onunla dalga geçen üvey abilerinin deyişiyle *ağılı*– burasıydı, dışarı çıkıp sarp yamaçlı, rüzgârlı dağların şarkısını dinlemesine, şanslıysa gün ışığının yanaklarına kondurduğu öpücüğü hissetmesine günde sadece bir kez izin veriliyordu.

Annesinin ağıla girmesi yasaktı. Onu sadece haftada bir kez, üst kattaki daracık odasında kahvaltı yaptıklarında görebiliyordu. Bir saat... onlara tanınan süre bundan ibaretti. Annesi boş yere yorulmasın, iş görmekten yıpranmış incecik elleri daha fazla ağrımasın diye tepsileri yukarı kendisi taşırdı.

Gerçi kendi elleri de pek iyi durumda değildi. Üvey abileri üç yıl önce korkunç bir şey yapmıştı. Tahminlerine göre üç yıl geçmiş olmalıydı, aşağıda zaman algısını yitirmişti, zamanın aktığını sadece kanatlarının giderek büyümesinden anlıyordu, artık kanatları tamamen açıkken iki yandan hücrenin duvarlarına değiyordu.

Bazı geceler ellerinin hâlâ alev alev yandığını, derisinin eridiğini sanarak çılgık çılgıca uyanıyordu ama uyanıp ellerine baktığında sadece boğum boğum yara izlerini görüyordu.

Olay yaşandığında o kadar küçüktü ki kanatları hücresinin sadece yarısını dolduruyordu.

Olanları bölük pörçük hatırlıyordu. Minik ellerini yağa bularken nasıl güldüklerini. Maltızları görünce nasıl korktuğunu, odanın öbür ucundan bile duyulan kömür çıtırtılarını. Yağla kaplı ellerini alevlere sokmalarını engellemek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını fark ettiğinde kapıldığı dehşeti. Parmaklarına doğru uzanan ateşin ısını, sonra hiçbir şey hissetmediğinde kapıldığı şaşkınlığı. Hatırladığı son şey buydu... bir anlığına *hiçbir şey* hissetmediği.

Ardından gelen acı o kadar büyüktü ki tüm dünya karar-mıştı.

Annesinin hıçkırıklarını duyarak uyanmıştı; ona sarılıp kucağına yatmıştı, canı o kadar yanıyordu ki parmaklarını kıpırdatmaya çalıştığı anda tekrar bilincini kaybetmişti. Bir süreliğine hayatı bundan ibaret olmuştu: ara sıra bilinci yerine geliyor, ardından dayanılmaz bir acı başlıyor, sonra yine kendini kaybediyordu.

Belki de gölgeler onu karanlık kollarına alıp uyutmuştu. Belki de iyi olmuştu. Ama sonunda uyanıp kendine geldiğinde ellerinin değiştiğini görmüştü. Şekilleri aynıydı ama yanıkların üzerine yeni bir et katmanı yayılmıştı. Eskiden pürüzsüz olan elleri artık parlak, sert ve esneklikten yoksun bir deriyle kaplıydı.

Kısa süre sonra onu yeniden ağıla tıkmışlardı. Eskiden olduğu gibi annesinin ona bakmasına yine izin vermemişlerdi. Onu teselli etmesine.

Annesinin neden çoğu zaman ondan ayrı tutulduğunu biliyordu. Neden annesinin odasının bulunduğu koridorun sonunda, babasının yaşadığı üst katlara çıkan küçük, gizli bir merdiven olduğunu biliyordu.

Üvey abileri bunu anlaması için her şeyi yapmıştı.

Orospu çocuğu, bir gün biz de ananı sikeceğiz.

Hakaretlerine ilk karşılık verdiğinde üvey abilerinin annesi onu buraya kilitlemişti. İkincisinde de ellerini yakmışlardı.

O da terk edildiği hücrelerinde gölgelerle yârenlik ediyor, dağdaki kaleye sokulduğu zamanlarda rüzgârın boğuk şarkısını dinliyordu. Kanatlarını elinden geldiğince sık esnetiyor, babasının savaşçıların bahçede talim yaparken tekrarladığı hareketleri yapıyordu.

Dışarı çıkabildiği o bir satte bu hareketlerin hepsini detaylarıyla öğrenmişti. Savaşçıların nasıl hareket ettiğini, silahlarını nasıl kullandığını, ayakta nasıl durduğunu, koşmadan nasıl havalandığını.

O ise hiç uçmamıştı. Bir kez bile.

Üvey abileri bununla da dalga geçiyordu. Ama ağılın içinde elinden geldiğince alıştırma yapıyordu. Elleri iyileşince yamadan önceki gibi iş görebildikleri ortaya çıkmıştı, ilk birkaç ay biraz tutuktular ve ara ara acıyorlardı ama sonunda eski yetkinliklerine kavuşmuşlardı. O da durup dinlenmeden egzersiz yapmıştı.

Sonuçta bir Illyria'lıydı; bu onun kanında vardı.

Annesi de bunu ona sık sık hatırlatıyordu, diğer hizmetçiler söylediklerini duyup asabi hanımlarına yetiştirmesin diye fısıldayarak konuşuyordu.

Sen bir Illyria'lısın Azriel, damarlarında rüzgârın şarkısı akıyor. Seni kafeste tutamazlar. Boyun eğdiremezler. Seni buraya kilitliyorlar çünkü senden korkuyorlar.

Bazen annesi söyleyene kadar ismini unutuyordu. Ona tekrar tekrar, *Neden?* diye soruyordu. *Neden benden korkuyorlar? Neden benden nefret ediyorlar?*

O zaman annesi alnına bir-iki öpücük konduruyordu. *Çünkü farklısın. Bunu doğduğun an anladılar. Bir gün onlara farklı olmanın ne muhteşem bir şey olduğunu göstereceksin.*

Küçükken annesinin sözlerini idrak edemiyordu. Ama yıllar geçtikçe haklı olduğunu anlamaya başlamıştı.

Ağılındaki *-hücreesindeki-* gölgelerin hepsiyle arkadaş olmuştı. Bütün gölgelerin anlatacak hikâyeleri, yukarıdaki kalede olup bitenlere dair tanıklıkları vardı.

Rüzgâr en güvenilir rehberiydi, ona uzak diyarlardan hikâyeler getirirdi. Gün ışığında parlayan çiçeklerle dolu geniş kırları; dağlarda çağlayan nehirleri; tüm dünyayı kendine çeken menekşe gözlü, kendisiyle yaşıt oğlanı, çok uzaklarda çamur ve karın içinde kendi hayatına yol vermeye çalışan ve yine bir Illyria'lı olan kanatlı oğlanı ve... o kızı anlatırdı. Bu sarı saçlı, sevimli ve neşeli bir kızdı, onun gibi bir karanlığın içine kapatılmıştı, bir dağın altındaki şehre hapsedilmişti ve berrak gökyüzünün hayalini kuruyordu.

Ama bu çocuklar ondan çok uzaktı, ay kadar ulaşılmazdı.

O da gölgelerin ve rüzgârın arkadaşlığıyla yetindi. Gölgele-
rin, rüzgârın ve kayaların. Kayaların sessiz, gümbürtülü dilini öğrendi, kalede yaşayanların konuşmalarını nasıl çektiklerini fark etti.

Üvey abilerinin artık reşit olduğunu da böyle öğrendi. Annesi hakkında planlar yaptıklarını duydu. Ama asıl hedefleri annesi değil, kendisiydi. Annesine zarar verecek, ellerini kollarını sallayarak işin içinden sıyrılacak, sonra da gelip oh olsun diyeceklerdi.

Gecenin bir yarısı odalarından çıktıklarını Azriel'a kayalar söyledi.

Hücresinin kapısını paramparça etmesini tek başına yaptığı idmanlar sağladı.

Koridorları aceleyle geçerken yolunu bulmasında ve gizlenmesinde gölgeler rehberlik etti.

Annesinin kapısına varamadan önlerini kestiğinde, yumruklarıyla, dişleriyle ve tüm gücüyle saldırdığında, bir erkekten çok hayvana benzer bir şeye dönüşerek kontrolü elden bıraktığında üvey abilerinin çılgınlıklarını nasıl bastıracağını da rüzgâr öğretti.

Delik kulaklı oda hizmetçileri yine de duydular ve tüm evi ayağa kaldırdılar.

Üvey abilerinin büyüğünü Azriel'in elinden ancak üç yetişkin Illyria'lı savaşçı alabildi. Diğer abisi çoktan bayılmıştı. Azriel hâlâ savaşçıların elinde çırpınıp hırlarken ne olduğuna bakmak için yanında karısıyla babası geldi, önünde durdular. Kapıyı ve Azriel'in annesini gözden geçirdi: annesi kaderine teslim olarak kanatlarını sıkı sıkı katlamış, gözlerini fal taşı gibi açmıştı, tir tir titriyordu.

Gölgeler, *Baban içki kokuyor*, deyince Azriel kendine geldi. *Ayrıca uyku sersemi. Karısı korku ve öfke içinde. Annen ise dehşete kapılmış ve çaresiz.*

Gölgeler tam anlamıyla konuşuyor sayılamazdı ama Azriel ona gösterdikleri imgeleri kelimelere, cümlelere çevirmeyi öğrenmişti. Tıpkı bulabildiği kitapları, kâğıt parçalarını ve kömür artıklarını odasına saklayan annesiyle geçirdiği paha biçilmez saatlerde okumayı yazmayı öğrendiği gibi.

Babasının şımarık, taş kalpli karısı bir çığlık atarak oğullarına koştu, sonra isimlerini sayıklayarak iğrenç suratlarını okşadı. Baygın olmayan abisi de burnunu çeke çeke sızlandı.

Babaları koca cüssesiyle Azriel'in tepesine dikildi, kanatları o kadar büyüktü ki sanki bütün ışığı kesmişti. Yüzünün keskin hatlarını ortaya çıkararak arkadan topladığı saçları gibi kanatları da kapkaraydı. Hafifçe bulutlanmış ela gözleriyle oğlunu süzüyordu, sağ kolu olan adam Azriel'i ensesinden morartacak kadar sıkı tutmuştu.

Azriel'in annesi, "Yapmayın, onu sakat bırakmayın," diye yalvararak dizlerinin üzerine çöktü ve babasına doğru emeklemeye başladı. Kırık kanatları yerlerde sürünüyordu.

Babası onu görmezden geldi, bakışları Azriel'a sabitlenmişti. "Dışarı nasıl çıktın?" Sesi granit kadar sertti. Kararlı.

Azriel kandan tıkanan burnunu çekti. "Nasıl çıkacağımı bana gölgeler, rüzgâr ve kayalar gösterdi."

Savaşçılar kıs kıs güldü; babasının yardımcısı da gülünce sıcak nefesi Azriel'in ensesine vurdu. Tepkisiz kalan babası ise ona dik dik bakmaya devam etti.

Babasının en büyük oğlu annesinin güvenli kolları arasından Azriel'a, "Gerzek," diyerek dalga geçti.

Azriel utanca boğuldu. Bir anlığına kayalara ve karanlığa karışıp yok olmayı diledi. Keşke geri çekilebilseydi ve gölgeler etrafına sarılıp onu gizleyebilseydi, o zaman bu insanları bir daha asla görmek zorunda kalmazdı...

İsteddiği oldu.

Bir saniye önce babasının komutanı tarafından tutuluyordu.

Bir an sonra ise gözlerine karanlık bir perde inmişti. Hâlâ görebiliyordu ama sanki ince siyah bir tülün arkasından bakıyordu. Bir adım atınca adamın elinden kurtuluverdi. Ellerine baktığında...

Hiçbir şey görmedi. Elleri kaybolmuştu. Sadece gölgeler vardı.

Komutan şaşkınlıktan bir çığlık atarak geri çekildi. "Piç az önce elimin altındaydı."

Azriel'in babası gözleriyle etrafı taradı, sanki korku, içki ve uyuşukluğun gözlerine ördüğü örümcek ağını çekip atmıştı. Azriel gerçekten yok olduğunu, kimsenin onu bulamayacağı kadar koyu bir gölgenin içine saklandığını o zaman anladı.

"Nereye gitti?" diye çığlık attı babasının karısı.

Kadının tiz sesi Azriel'i ürküttü. Gölge perdesi titreyip yok oldu. Parlak ışık geri gelince Azriel gözlerini kırıştırdı. Her ne olursa geri gelmeyi –ya da gölgelerden oluşan pelerini üzerinden atmayı– başarmıştı.

Buradayız, diye kulağına fısıldadı gölgeler. Her zaman yanındayız.

Beni tekrar gizleyin, diye fısıldadı Azriel. Annesi elini kalbinin üstüne koymuştu. Gölgeler Azriel'in etrafını sardı, dünya karardı. Vücudu yok oldu. Hâlâ bedenini hissedebiliyor ve

kullanabiliyordu ama kimsenin onu göremeyeceğini anlamıştı.

Babasının karısı feryadı bastı, “*Şeytan!*”

Azriel bu kelimeyi duyunca gölgeler yeniden kayboldu. Meşalelerin ışığı ve koridorun buz gibi havası geri geldi.

“Gölgeokuyan,” diye fısıldadı koridorun diğer ucundan bir savaşı.

Azriel bunun ne demek olduğunu bilmiyordu, bu kelimeyi avluda da rüzgârda da duymamıştı. Yara izleriyle kaplı ellerine baktı. Bir gölge filizi parmaklarının arasında geziniyordu. *Neden şimdi?*

Bu fırsatı kaçırmamak için, diye cevap verdi gölgeler.

Azriel sanki sohbet ediyorlarmış gibi başını eğip gölgeleri dinlemekte olduğunu fark etti, bunu babasının zalim yüzünde şimdi korku yerine kurnazca bir ifade belirmesinden anlamıştı.

Babasının karısı da aynı ifadeyi yakalamış olacak ki oğlunun başını göğsüne yaslayarak, “*Sakin ha, Maxtus. Aklından bile geçirme,*” diye tısladı.

Babası kadını duymazdan geldi. Artık Azriel’la arasına mesafe koyan komutan karşı çıktı, “Lordum, birliklerimizde bir gölgeokuyan olması paha biçilemez...”

“O bir yüz karası,” diye hırladı babasının karısı, ayağa fırlayıp büyük oğlunu arkasına doğru çekerken korkusunu unutmuştu. On yedi yaşındaki oğlan saklanmak için fazla büyüktü. Yine de kanlı yüzünden açık açık okunan şaşkınlık ve korkuyla annesinin arkasında dikiliyordu. Annesi kocasına, “O piçi yollamazsan kendi ellerimle gebertirim Maxtus,” diye çıkışınca oğlanın yüzünde zafer kazanmış gibi bir ifade belirdi.

Babasının sert yüzünde de kararlı bir ifade belirdi. Bunu gören kadın titremeye başladı. Azriel babasının karısından nefret etse de bu zalimce tavır karşısında kadının korkusunu görmekten, dehşetinin kokusunu almaktan hiç hoşlanmadı.

Babasının sesi çakıl gibi pürüzlüydü. “Oğlan hakkındaki kararları uzun süredir sana bıraktım zaten.”

“Bu *orospudan* çocuk sahibi olarak şerefimi lekeledin,” dedi karısı, kendini tutamamış, korkuyu falan bir kenara bırakmıştı. İncecik parmaklarından biriyle Azriel’in annesini gösteriyordu, kadın hâlâ yerde, dizlerinin üstündeydi. “İşte yaptıklarının korkunç sonucu. O çocuk bir şeytan; oğullarımıza ne yaptığına baksana...”

Babası koca eliyle kadının yüzüne bir tokat aşk etti, o kadar hızlıydı ki daha tokadın yankısı kesilmeden kadın arkasındaki taş duvara yapışmıştı bile. Babası hiç kıpırdamamış gibiydi. Yüzündeki ifadede en ufak bir değişiklik olmadan hırladı, “Her şeye karışmaktan bıktım. Yıkıl karşımdan.”

Kadın yanağını tutarak doğruldu. Oğlu ona yardım etmeye çalışmadı bile. Savaşçılardan el uzatan da olmadı. Kadın başını eğdi, soyunda nadir görülen açık kumral saçları omuzlarından aşağı döküldü. Aslında pişman olmamasına rağmen, “Özür dilerim lordum,” dedi.

Sonra da büyük oğlunu arkasından sürükleyerek ve savaşçılardan birine yerde baygın yatan diğer çocuğunu kaldırmasını işaret ederek aceleyle uzaklaştı. Arkasına sadece bir kez dönüp baktı, Azriel’i bulan gözleri nefret doluydu. Sonunda gözden kayboldu.

Lord tekrar Azriel’i süzmeye başladı... ağır ağır, duygusuzca.

Koridordan taşlara damlayan suyun sesi duyuluyordu. Meşalelerden biri çıtırdadı. Üst katlardan bir çığlık sesi geldi. Sebebinin acı mı eğlence mi olduğu pek anlaşılmıyordu.

Azriel’in annesi hâlâ babasının ayakları dibinde titriyordu. Adam yavaşça bakışlarını kadına indirdi. Sanki onu yeni fark etmişti.

Ama Azriel annesinin bu adamın önünde diz çökmesine seyirci kalamazdı. Kimsenin önünde. Annesinin yanına gidip ayağa kalkmasına yardım ederken kimse onu durdurmadı, babası bile. Yara izleriyle kaplı parmaklarında kan ve sıyrıklar vardı, tırnaklarının içine kir ve kan dolmuştu.

Babası annesine emretti, “Odana git. Çocuk burada kalacak.”

Azriel bunu duyunca itiraz edecek oldu ama annesi gitmeden önce ona korkuyla, yalvarırcasına baktı. Uslu durmasını istiyordu.

“Bizi yalnız bırakın,” dedi babası savaşçılara.

“Lordum,” diye söze başladı komutanı, yüzü bembeyazdı. “Sizi burada tek başınıza bırakırsak...”

“Bizi yalnız bırakın,” dedi babası tekrar, elinin üzerindeki yeşil taş lanetli bir ışıkla parlamaya başladı. Savaşçılar korku dolu bir sessizlik içinde çekildi. Böylece Azriel belki de hayatında ilk kez babasıyla baş başa kaldı.

Babası ona dik dik baktı. Azriel da aynı şekilde karşılık verdi.

“Onları ne zamandır duyuyorsun evlat?”

Azriel adamın neyi kastettiğini anladı ve ifadesiz bir yüzle cevap verdi. “Bir süredir.” Sesi boğuk çıksa da dışarıda hüküm süren kış kadar soğuktu.

Babasının gözleri kurnazca parladı. “Peki şimdi bu gölgeler sana ne söylüyor?”

Azriel ne demesi gerektiğini dikkatle düşündü. Bunun bir sınav olduğunu bilse de ne amaca hizmet ettiğini sadece tahmin edebilirdi. Gölgele de ona ufak bir bilgiden fazlasını bahşetmedi: “Karının odasına gitmediğini söylüyorlar. Oğullarınızı revire bırakmış, şimdi de tek başına muhafızların yanına gidiyormuş. Gölgele bana bu geceki devriyenin başındaki muhafızın baş başa kaldıklarında karının eteklerini kaldırmayı sevdiğini söylüyor. Karın bunu senin bilmediğini sanıyor ama yanılyormuş. Bir gün bedelini ödeyecekmiş.”

Babası dişlerini göstererek sırttı. “Bunu herkes anlayabilir. Karım fahişenin teki olsa da şimdilik yanımda tutmaya degecek kadar iyi bir damızlık. Bana başka kimsenin bilmediği bir şey söyle.”

DÜNYA ÇAPINDA 1 NUMARALI ÇOKSATAN

PARÇALANMIŞ

AHENK

SARAYI

VALKYRIE DÖNGÜSÜ: 1. KISIM

DE
X

SARAH J. MAAS